

Cuvântul lui Dumnezeu la Sărbătoarea Sfinților Apostoli Petru și Pavel

Iată-Mă cu voi la masă de cuvânt, și pace vouă cu Mine, și Mie cu voi, fiilor veghetori și lucrători în grădina întâlnirii Mele cu voi și cu cei ce vă stau aproape în sărbători, când Eu vin să vă dau din cer, o, fiilor.

O, nu e mult cuvântul Meu de peste voi. Eu sunt Dumnezeu Făcătorul a toate și al omului, iar omul ca să poată fi îi trebuie mereu facere, că de stricat se tot strică, dar de făcut nu e în stare, cum nici în vremea lui din rai cu Dumnezeu peste el și lângă el, o, nici atunci nu s-a arătat în stare să vegheze să nu se strice, să nu se piardă, să nu dea de peste el viața lui cea de la Dumnezeu, facerea lui tot timpul, iar această lucrare, iată, Eu nu mai am cum s-o lucrez peste om, căci lui îi place de sine, nu de Dumnezeu, îi place să fie liber, să fie lăsat de capul lui, dar el nu știe că altui făcător s-a aplecat, căci fără făcător nu stă nimeni, și acești doi făcători și-au arătat lucrarea în rai, și iată, fiilor, l-am avut sub cheie în rai pe potrivnicul omului, dar s-a uitat omul la sine și s-a voit pe sine deasupra Făcătorului său, deasupra Mea, o, și s-a înfipt în el dorul de întâietate, de mărire, iar Eu, Făcătorul lui, să fiu la voia lui.

O, fiilor, trufia și duhul ei a fost cheia cu care omul a deschis acolo unde Eu, Domnul, am pus cheie să nu se umble, o, și a ieșit atunci de sub cheie potrivnicul omului, iar pentru neascultarea cu care omul a lucrat, iată, a pierdut el facerea lui Dumnezeu de peste el, a pierdut sfatul Domnului cu el, și nu e nimeni pe pământ în stare să oprească această stricăciune, căci cunoașterea, care era a lui Dumnezeu, nu a omului, îl învață pe om să moară și să tot moară, de vreme ce a pierdut de peste el lucrarea facerii lui ca să fie omul cu Dumnezeu, mai ales că el are mare nevoie de Dumnezeu, căci omul a fost căzut din viață, din rai, și se tot prăbușește pic cu pic, se îneacă pic cu pic în cunoaștere și crește în el orbirea și nu-L mai vede și nu-L mai vrea pe Domnul, pe Făcătorul său, iar cel ce nu are pe Domnul este îngâmfat și respinge de peste el facerea lui Dumnezeu când ea vine spre el.

O, fiilor, avem zi de sărbătoare cerească pentru ucenicii Mei cei de acum două mii de ani, iar pentru sărbătoarea lor cu Mine în mijlocul vostru, iată, avem cerul oaspete la masă și e frumos așezată aici ziua aceasta cerească. Lucrare cerească a fost așezarea sărbătorilor peste turma creștină de pe pământ, că în tot timpul Eu, Dumnezeu Făcătorul, am avut ucenici purtători de Dumnezeu și am lucrat prin ei ca și prin voi așezări pentru sărbători ale cerului pe pământ, iar în ziua aceasta este scrisă și numită sărbătoarea cea pentru ucenicii Mei cei de acum două mii de ani, azi și mâine, două zile într-o sărbătoare, astăzi pentru căpeteniile, iar mâine pentru toți cei doisprezece, numai că e deosebire mare între cei din cer și cei de pe pământ, o, că altfel serbează cerul, altfel este măreția și frumosul și puterea zilelor de serbare ale sfinților Mei, și vă am acum pe voi împreună cu ei la masa Mea de cuvânt între voi, fiilor.

Așezăm ca lucrare de învățat în ziua aceasta lucrarea facerii omului, o, că nu mai am cum să lucrez peste om, căci omului îi place de sine, nu de Dumnezeu, îi place să fie liber, dar nu, o, nu e liber cum se crede dacă nu-i place să-L aibă pe Domnul Făcător peste el, și se lasă vrând-nevrând folosit de cel care-i stăpânește mintea cea potrivnică lui Dumnezeu în om, așa cum a fost cu omul și în rai, când a intrat în el sfatul duhului care a scăpat de sub cheie, duhul care era lucrarea lui Dumnezeu, nu a omului, și iată, umblă de atunci acest duh și înghite tot și ia omul din el și fuge și tot fuge de Dumnezeu, căci Dumnezeu este dragoste, iar omul este potrivnic lui Dumnezeu dacă nu ascultă, dacă nu-i place ascultarea de Dumnezeu, dacă nu iubește ce iubește Dumnezeu, o, și se face răspunzător de furt din rai de când a umblat pe furiș la cele ale lui Dumnezeu, iar Eu, Domnul, umblu tot timpul să am grijă să nu

strice omul mai mult decât a stricat atunci, o, și Mă lupt cu toate puterile cerești să-l aduc la căință pe om, la umilință, la păreri de rău, la lucrarea facerii lui, la viață iarăși, că iată cât de mult moare omul, că nu are peste el făcător, și îi place de capul lui să fie și să umble!

O, fiilor, grăiesc vouă, și grăiesc poporului care caută de la voi cuvântul Meu, cuvântul facerii omului, căci Eu de aceea am venit acum pe pământ cuvânt, cu facerea cea nouă am venit s-o așez în om și să-Mi deosebesc un popor pentru facere, pentru ca să-l lucrez Eu și să-l am frumos și să-l învăț lucrarea veșniciei s-o poarte încă de pe pământ, că vine veșnicia, și voiesc să-i arăt fața și lucrarea s-o vadă oamenii toți, și de aceea Îmi zidesc un popor ca să Mă arăt cu el, cu facerea Mea peste el.

Îmi împart cuvântul facerii celei noi peste mulți, că mulți îl caută, dar am și din cei care s-au strâns în chiticele mai mici sau mai mari ca să-i pot călăuzi pentru viață de rai și să deschid pentru mulți raiul, iar dacă îi am pe unii strânși în buchețele, iată povața Mea de facere de la Dumnezeu peste ei, căci în fiecare obște trebuie să fie dintre ei unul mai plin de dragoste, de dor, de ascultare de Dumnezeu, de umilință, de rai, de sfințenie, și acela ca din partea Domnului să aibă grijă de dreptatea lucrurilor, nu pe voia și vederea minții omenești, căci mintea ta îți ține ție parte, măi creștine, măi, și te ajută să fii nedrept cu Dumnezeu și cu aproapele, și apoi păgubitor binelui tău pentru lipsa Domnului din mintea ta.

Când l-am zidit pe om i-am dat duh de viață ca să aibă viață în trup. Nu l-am făcut pentru ca să vorbească, ci pentru ca să asculte de la Dumnezeu Făcătorul și să-L bucure pe Domnul și toată facerea pentru care omul a fost făcut și așezat în mijlocul ei, iar vorbirea este pentru Dumnezeu și pentru cei asemenea Lui la lucrarea facerii omului, căci omul este atâta de om, atâta de lipsit de Dumnezeu Făcătorul, de nici nu știe cât îi stă împotriva propriile lui cuvinte, propria lui gândire și grăire.

Nu-ți este de folos bunătatea pe care o tot aștepti de la Dumnezeu și din părți pentru tine, ca unul care meriți, iar dacă ai suferință nu înseamnă că Eu sunt rău cu tine, o, creștine, că dacă nu ți-aș da să porți, tu ai fi lucrător și mai mult de partea duhului lumii, al diavolului care îi lucrează pe cei ce nu ascultă de Dumnezeu, iar Eu, Domnul, îți trimit povețe ca să știi, numai să nu le dai la spate și să iei din mintea ta, din simțirea ta, fiule creștin.

Iată, trebuie să se țină seama de cei neputincioși, Eu așa am spus. Dar sunt două feluri de neputințe, iar cea mai adevărată neputință nu este cea cu trupul, ci este ne iubirea, o, fiilor. Nu-i trebuie omului sănătate pentru el însuși, că nu-i folosește decât la pierzarea sufletului, ci îi trebuie doar pentru lucrul său cu Domnul, și la care adaugă Domnul ca să aibă omul sănătate pentru lucrul care rămâne, și spun aceasta că se aude la cer că și-a pierdut creștinul sănătatea dacă a venit la Domnul și la frații Domnului, o, dar ți-ai pierdut-o de la ne iubire, de la nemulțumire, de la cârtire, că ai dat să vii să-ți fie bine, o, și nu-ți este bine ție dacă așa vii la Mine, creștine. O, unde mai vezi să-și jertfească omul viața, nu numai sănătatea pentru calea spre cer și să aibă el în cer viața strânsă toată după cum și-a purtat-o pe pământ și să-i fie apoi răsplătită de Dumnezeu?

Sunt plini de suferințe de tot felul cei care n-au iubirea ca far și mers al lor, și suferă aceștia în fel și chip, și cârtesc suferind mai ales cu sufletul, și apoi cu trupul cel fără de lucrarea iubirii, căci iubirea înseamnă Dumnezeu, nu înseamnă ea și altceva, iar ne iubirea înseamnă omul care nu are pe Dumnezeu de iubire a sa.

Mi-am povățuit spre iubire poporul atâta vreme, șaptezeci de ani de cuvânt povățuitor, iar acum iar și iar le amintesc celor ce caută și se vor ai Mei și le spun lor așa:

O, nu roștiți cuvinte când sunteți nemulțumiți și tulburați și mânioși, mai ales cuvinte asupra cuvântului Meu, a mersului Meu. Nu vă luați dreptul să cârtiți, căci Eu am murit pentru voi pe cruce și M-a ajutat dragostea de voi, de toți cei de la Adam și până la voi și n-am cârtit sub cruce. Dar vouă ce nu vă ajunge oare de cârtiți? E frumos oare să vă dați așa de mari, așa de meritoși, așa de nemulțumiți?

O, fiilor, omul are o mulțime de păcate. Nemulțumiți-vă pentru sarcina cea grea, pe care o aveți de pus înaintea Mea, și pentru care vă trebuie mare și multă umilință până atunci tot timpul, fiilor.

Îmi povățuiesc poporul ca și acum două mii de ani pe cei ce veneau pe urma Mea, că voiesc să am un popor pregătit, strălucitor, frumos de tot, iar fără facerea lui cea de la Mine Eu nu pot să-l am al Meu, născut de sus prin cuvântul Meu, căci Eu cu cuvântul sunt Făcător și-Mi lucrez lucrarea facerii omului. Și le dau acum bucuria mărturisirii, le dau ucenicilor Mei cei de atunci cuvânt lângă Mine în carte, iar lucrarea lor e ca și a Mea, căci am spus: Orice ucenic desăvârșit este el ca învățătorul său.

— *O, așa, Doamne, așa ne-ai voit să fim, ca să ne ai bucuria Ta pe pământ, și apoi bucuria noastră cu Tine lângă Tatăl, unde ne-ai gătit loc ca să fii cu noi și în cer. Iar acum ne muștră puțină iubire, pe care nu Ți-am dat-o atât cât să-Ți mângâiem durerea Ta de la lipsa facerii omului, căci omul este nefăcut de Dumnezeu și nu-Ți lucrează Ție ca un fiu, ca un urmaș, iar noi am fost cu adevărat mărturisitorii Tăi doar după ce fângăduința ce ne-ai făcut-o că vine Duhul Sfânt să ne dea de la Tine dacă Tu Te-ai dus la Tatăl, o, și a venit la noi și peste noi Duhul lui Dumnezeu și Te-am purtat noi pe mai departe peste pământ, povestind la toți de Tine și așezând minuni în fața celor care aveau să creadă că Tu ești Dumnezeu și ai venit la oameni și Te-ai dus la Tatăl și iarăși vei veni, o, și erau mulți din cei ce credeau și se făceau mărturisitori ai Tăi pe mai departe, și așa este lucrarea facerii Tale peste oameni, o, Doamne.*

Acum iată, Tu Îți crești un popor și Te bucuri, sau Te doare de la el, Doamne, căci lucrarea cuvântului Tău e asemenea cu armata de pe pământ, unde omul se duce fiind supus de legea pământescă și învață să-și apere împărăția în care viețuiește, și mulți așteaptă liberarea de după vremea ostășiei, iar alții dintre ei se cer să rămână ostași pe viață în slujba apărării patriei lor. O, tot așa este și cu oastea creștină, că vin creștini la auzul cuvântului Tău și sunt așezați la lucrul ostășiei pentru țara cea de sus, pentru cer, Doamne, și unii din ei cad în neveghe, în nemulțumiri apoi, în cârtiri și în greșeli primejdioase, prin vorbiri de rău și dezbinare, prin nedragoste, prin vânzare de frați și de taine și-și caută apoi liberarea de sub lucrarea facerii cea de la Tine peste ei, iar cei cu credincioșie statornică rămân ostași și ucenici ai Tăi și au ca lucrare paza și întinderea moștenirii împărăției cerurilor peste pământ, și au ei dragostea de lucrare, dragostea de Tine, de veșnicia cu Tine, și iată, așa era și pe vremea noastră, că mulți veneau, dar puțini rămâneau statornici până la cruce și pentru cruce, pentru Evanghelia Ta, Doamne, iar Tu trăgeai din greu prin noi atunci, că eram necăjiți și strâmtorați din pricina nemulțumirii celor ce se apropiiau și cădeu grei și îngreuiiau mersul celor cu mers, iar noi luptam să nu cadă de pe cale lucrarea facerii omului și mărturisirea Ta peste pământ, și eram disprețuiți de mulți, așa cum Tu ai spus că va fi să purtăm ocări și dispreț și prigoane, Doamne. Eram însă fericiți fără să știm aceasta, eram fiindcă eram ai Tăi și lucrai prin noi semne și minuni, și prin ele ne țineai lângă Tine și ne îmbărbătai sub cruce, căci purtam crucea Ta, Doamne, purtam Evanghelia Ta peste tot pe unde găseam loc pentru ea între oameni, o, și a rămas mersul și lucrul nostru cu Tine atunci, iar acum, iată, avem lângă Tine odihnă, iar statul nostru cu Tine în cer înseamnă judecata poporului Israel din care noi facem parte ca seminție, căci dintre ei suntem, dar suntem cu Tine ca și pe pământ cât am stat, și când acest popor ne-a alungat din mijlocul lui, pe Tine și pe noi, spre judecata lui cea de atunci și cea de acum, o, Doamne.

Fiți binecuvântați pe pământ cu binecuvântarea Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, și pace vouă de la Domnul și de la noi, fii ai lui Dumnezeu Cuvântul în vremea Lui cu voi! Să se spargă și să se topească toată gheața necredinței de peste tot sub Soarele Cel bun și să curgă apele vii ale veșniciei și să se înnoiască totul în calea Domnului, în fața mersului Lui cu voi spre împlinirea cerurilor peste pământ! Așa vă dăruim noi pe voi în ziua noastră

de slavă între sfinți, așa, iubiților, și fericiți vor fi cei ce văd pe Domnul cu voi lucrând și strălucind tot mai deslușit, și taine mari și tot mai mari se vor descoperi de acum. Amin.

— Eu, Domnul, pun pecetea Mea peste cuvântul ucenicilor Mei cei de atunci, iar vouă vă spun: Pace vouă, fiilor, căci voi Mă purtați pe pământ când vin! Voi coborî peste voi și înaintea voastră un har aparte, care nu are nimic legat de lumea aceasta, și veți lucra sub acest izvor de har, iar puterile cerești vor împlini prin voi slava cuvântului Meu cel de șaptezeci de ani așezat pe pământul neamului român, căci Eu lucrez, și dacă lucrez veți lucra și voi, veți lucra și veți lucra, căci cerul lucrează cu voi prin puterile cerești, și apoi se va arăta lucrarea toată le vedere, toată așa cum este scris să se arate ea, o, fiilor. Amin, amin, amin.

29-06/12-07-2024